

isimler, adresler..”

“Ama oğlum Kızıl Tugaylara yeni girmişti, katıldığı ilk eylemde buydu. Hiç kimseyi tanımıyor ki.”

“Yazık! O halde otuz yıl yiyecek. Bakın, Kızıl Tugaylar çetesini organize eden, gönüllü militanlar kaydeden hangi bacak, hangi kafaya ateş edileceği emri verenler bu yeni pişmanlık yasasının avantajlarından yararlanır. Oğlunuza gelince; burada isim listesi var... hepsini tanınması gerekmiyor... sadece adının geçtiğini duymuş olması yeter, emin değilse de önemli değil! Onları tutuklarız.. mahkemede ne olduğu anlaşılır!”

“Mahkemede ne olduğu anlaşılır da ne demek? Bunun anlamı suçsuz ve masumların içeri atılması demek oluyor... Ortamı bulandırmak, kafaları karıştırmak yani...”

“Kafaları karıştırmak” gibi büyüdü bir sözcüğü nereden düşündüm diyeceksiniz; bunun nedeni, rüyamda yargıçların kürsüsünden yükselen yoğun sisler olmalıydı...

“Ne oluyor, bir suikast mı yapıldı?”

“Hayır, yok bir şey! Sadece sis... Termosifonun sübabı boşalmış”.

“İmdaat! Oğlumı kaybettim!”

Jandarmalar üzerine atılıyor. “Bebeğin nerede hanım? Ondan sen sorumlusun... Senin gözetimindeydi!”

Elimle yoğun sisi dağıtmaya çalışıyorum.

“İşte buldum onu yargıç bey! Yo, ama bu benim oğlum değil! Eroinman genç... kan içinde! Tüm vücudunda yanıklar var. Ne oldu sana?”

“Bana işkence yaptılar! Her yerimi yaktılar, hayalarımı bile... Bana bunu yapan beş polis hakkında suç

duyurusunda bulunacağım.”

“Sus! Sus!”

İşte, oğlum sayın yargıç, oğlumı yakaladım. Devlet ve sivil tüm kurumlarına güvenen demokrat bir yurttaşın görevini yerine getirdim. Onu size teslim ediyorum sayın yargıç...

Ahhh!.. Üzgünüm... Onu çok sıktım!

Boğazını sıktım!

Öldü!”

1980 MİLANO

AÇIK AİLE, NEREDEYSE ARDINA KADAR AÇIK

KİŞİLER:

ANTONIA (Karı),
BİR ADAM (Koca),
PROFESÖR (Sevgili).

(Orta sınıf bir apartman dairesinin içi: Divan üzerinde bir etek, koltuklar, lambalar, teyp, sandalyeler v.s. Divanın önünde, boyu kısa ama uzunluğu 2 metreyi bulan bir masa vardır. Sahne önünde bir pencere bulunmaktadır. Sahnenin sağ kenarında, bir koltuk değneği durmaktadır. Olanak varsa, seyircinin görmeyeceği bir yer olmalıdır. Başlangıçta sahne tamamiyle karanlık. Sadece adamın-kocanın başını banyonun yarı saydam camından sızan ışığın aydınlattığı kadarıyla görebiliyoruz. Kapı içerden kilitli.

Adam çok sıkıntılı.

Konuşma sırası kadına geldiğinde, köşede üzerinde pantolon, gömlek ve bir kazak olan kocanın aksine, kadının oval bir aydınlatması vardır.

Her iki oyuncudan biri oyununu tamamiyle bitirdiğinde, ışığı söner ve diğer oyuncunun ışığı yanar.

ADAM: Saçmalama Antonia... çık dışarı... konuş! Ne dolaplar çeviriyorsun? Dinle, belki haklısın, suçluyum... ama lütfen dışarı çık... aç şu kapıyı! Konuşalım, değil mi? Allahım ne diye böyle ortalığı velveleye veriyorsun ki? Mantıklı insanlar gibi sorunlarımızı çözebiliriz, öyle değil mi?

(Anabtar deliğinden bakar). Sen sorumsuz delinin

birisin, evet işte busun sen!
ANTONIA: Banyo denilen o odada kapalı olan sorumsuz deli benim. Diğeri, bana bağırın, saçmalama diye yalvaran da kocam...
ADAM: *(Kadın banyodaymış gibi konuşur)* Antonia, dışarı çık, yalvarırım!
ANTONIA: Mideme çeşitli haplardan bir kokteyl yolluyorum: Magadon, Roipnol, Optalidon, Femidol, Veronal, Cibalgın, parçalanmış 18 Gliserin fitili, hepsini yutuyorum...
ADAM: Antonia, bir şeyler söyle...
ANTONIA: Kocam ambulansı çağırdı bile. Az sonra gelecekler... Kapıyı kıracaklar...
ADAM: Acil servisdekiler neredeyse gelir. Kapıyı aşağı indirecekler. Allahım! Bu bir ay içinde üçüncü!
ANTONIA: Beni en çok çıldırtan, kurtarmaya çalışırken midemi yıkadıkları o alet. Boğazıma sokulan o boru... günlerce süren sersemleme... eve gelen insanların bakışlarındaki şaşkın ifade... kaderci bir biçimde bir ruh doktoruna gitmem için sıkıştırmaları... pardon, analiz uzmanına... ağzında piposuyla beni iki saat çıt çıkarmadan izleyip sonra ansızın "ağlayın, bayan ağlayın" diyen biri...
ADAM: Antonia, bir şeyler söyle, hiç olmazsa bir gürlütü çıkar. Böylece nasıl olduğunu anlarım. Şimdi gidiyorum ve beni bir daha göremeyeceksin! *(Anahhtar deliğinden bakar)*.
ANTONIA: Gerçeği söylemek gerekirse ilk kez ölmeyi istemiyorum.
ADAM: Sarı hapları yutma! Onları astım için kullanıyorum!
ANTONIA: Bundan önce de pencereden atlamayı denedim, kocam beni havada yakalayiverdi... *(Kadın sab-*

ne önündeki pencereye doğru koşar, korkuluğa çıkar, adamı ayak bileğinden yakalar. Full ışık).

ADAM: *(Yalvarırım in oradan... tamam haklısın, ben itin biriyim. Ama söz veriyorum, bir daha seni buna benzer bir duruma düşürmeyeceğim...)*

ANTONIA: Bana ne bunlardan. Ne sen, ne uydurduğun masallar, ne de aptal kadınların hiç umurumda değilsiniz!

ADAM: Şey, demek akıllı olsalardı onlarla anlaşabilirdin, öyle mi? İn... konuşmalıyız... in şurdan.)

ANTONIA: Hayır! Kendimi aşağı fırlatacağım, aşağı atlayacağım.

ADAM: Hayır!

ANTONIA: Evet!

ADAM: Bileğini kıracağım!

ANTONIA: Bırak beni!

ADAM: Kırıyorum!

ANTONIA: *(Müthiş bir haykırış)* Ahhhhh! *(Seyirciye dönerek)* Ayağımı gerçekten kırdı, bu budala! *(Pencereden iner. Kocasına ona koltuk değneklerini verir)*. Bir ay alçılı ayakla! Ayak alçıda ama hayattaydım! Herkes "Kayak yaparken mi düştün?" diye soruyordu. Nasıl öfkeleniyordum. *(Topallayarak, değneğini masaya dayar ve başka bir yerden bir tabanca çıkarır)*. Bir keresinde de kendimi tabancayla öldürmeyi denedim.

ADAM: Hassiktir, dur! Henüz ruhsatı yok. Beni tutuklatmak mı istiyorsun?

ANTONIA: *(Sabne aksiyonundan çıkıp, seyirciye dönerek)* Ölmek istememin nedeni hep aynıydı: Kocam artık beni arzulamıyordu.. sevilmiyordum! Ve kocamın her yeni ilişkisini öğrendiğimde kıyametler kopuyordu. *(Tabancayı şakağına dayar)*.

birisin, evet işte busun sen!

ANTONIA: Banyo denilen o odada kapalı olan sorumsuz deli benim. Diğeri, bana bağırın, saçmalama diye yalvaran da kocam...

ADAM: *(Kadın banyodaymış gibi konuşur)* Antonia, dışarı çık, yalvarırım!

ANTONIA: Mideme çeşitli haplardan bir kokteyl yolluyorum: Magadon, Roipnol, Optalidon, Femidol, Veronal, Cibalgın, parçalanmış 18 Gliserin fitili, hepsini yutuyorum...

ADAM: Antonia, bir şeyler söyle...

ANTONIA: Kocam ambulansı çağırdı bile. Az sonra gelecekler... Kapıyı kıracaklar...

ADAM: *(Acil servistekiler neredeyse gelir. Kapıyı aşağı indirecekler. Allahım! Bu bir ay içinde üçüncü!)*

ANTONIA: Beni en çok çıldırtan, kurtarmaya çalışırken midemi yikadıkları o alet. Boğazıma sokulan o boru... günlerce süren sersemleme... eve gelen insanların bakışlarındaki şaşkın ifade... kaderci bir biçimde bir ruh doktoruna gitmem için sıkıştırmaları... pardon, analiz uzmanına... ağzında piposuyla beni iki saat çıt çıkarmadan izleyip sonra ansızın "ağlayın, bayan ağlayın" diyen biri...

ADAM: *(Antonia, bir şeyler söyle, hiç olmazsa bir gürültü çıkar. Böylece nasıl olduğunu anlarım. Şimdi gidiyorum ve beni bir daha göremeyeceksin! *(Anâhtar deliğinden bakar)*.)*

ANTONIA: Gerçeği söylemek gerekirse ilk kez ölmeyi istemiyorum.

ADAM: *(Sarı hapları yutma! Onları astım için kullanıyorum!)*

ANTONIA: Bundan önce de pencereden atlamayı denedim, kocam beni havada yakalayiverdi... *(Kadın sab-*

ne önündeki pencereye doğru koşar, korkuluğa çıkar, adam ayak bileğinden yakalar. Full ışık).

ADAM: *(Yalvarırım in oradan... tamam haklısın, ben itin biriyim. Ama söz veriyorum, bir daha seni buna benzer bir duruma düşürmeyeceğim...)*

ANTONIA: Bana ne bunlardan. Ne sen, ne uydurduğun masallar, ne de aptal kadınların hiç umurumda değilsiniz!

ADAM: *(Şey, demek akıllı olsalardı onlarla anlaşabilirdin, öyle mi? İn... konuşmalıyız... in şurdan.)*

ANTONIA: Hayır! Kendimi aşağı fırlatacağım, aşağı atlayacağım.

ADAM: Hayır!

ANTONIA: Evet!

ADAM: Bileğini kıracağım!

ANTONIA: Bırak beni!

ADAM: Kırıyorum!

ANTONIA: *(Müthiş bir haykırış)* Ahhhhh! *(Seyirciye dönerek)* Ayağımı gerçekten kırdı, bu budala! *(Pencereden iner. Kocasına ona koltuk değneklerini verir).* Bir ay alçılı ayakla! Ayak alçıda ama hayattaydım! Herkes "Kayak yaparken mi düştün?" diye soruyordu. Nasıl öfkeleniyordum. *(Topallayarak, değneğini masaya dayar ve başka bir yerden bir tabanca çıkarır).* Bir keresinde de kendimi tabancayla öldürmeyi denedim.

ADAM: *(Hassiktir, dur! Henüz ruhsatı yok. Beni tutuklatmak mı istiyorsun? 7)*

ANTONIA: *(Sabne aksiyonundan çıkıp, seyirciye dönerek)* Ölmek istememin nedeni hep aynıydı: Kocam artık beni arzulamıyordu.. sevilmiyordum! Ve kocamın her yeni ilişkisini öğrendiğimde kıyametler kopuyordu. *(Tabancayı şakağına dayar).*

ADAM: (Tabancayı kadından almaya çalışır) Anlamaya çalış, diğerleriyle bir anlık seks duygusunun tatmini, hepsi bu...)

ANTONIA: (Kurtulmaya çalışırken) Yaa, benimle olunca seks bile kalmıyor ama!

ADAM: (Seninle başka... sana büyük saygı duyuyorum!)

ANTONIA: (Direnmeyi bırakır; uzlaşmacı bir şekilde) İyi, demek saygı duyuyorsun! Bir kadınla bir erkek arasında en önemli şey nedir sence? Saygı değil mi? Kışına sok onu sen!

ADAM: Oooo!

ANTONIA: (Seyirciye) Evet, böyle durumlarda çıldırıyorum... ama beni en çok çıldırtan da kocamın basitlikleriydi. Hayır, böyle sürüp gidemezdi, benimle uzun süredir sevişmiyordu...

ADAM: Her şeyi açıklamakla ne zevk alıyorsun bilemiyorum.

ANTONIA: Canını sıkıyor öyle ya... (Seyirciye) Önceleri hastalandı, tükendi sandım. (Pencerenin önünden geçmek ister, kocası onu durdurur).

ADAM: (Heyecanlı) Dikkat et, boşluk var!

ANTONIA: Delirdin mi, burada sahne önü var.

ADAM: Evet ama sahne burada bitiyor. (Pencereyi gösterir)

ANTONIA: Tabii, ama ben rol yapmıyorum, kendi öykümü anlatıyorum... canlandırdığım kişilikten sıyrılıp, sahneden dışarı çıkabilirim. Nereye istersem giderim. Sözümü kesme! Onlarla konuşuyordum. (Seyirciye) Onu bunalımda sanıyordum. Sonra birde baktım ki, gayet yoğun bir cinsel yaşamı varmış. Kadınlarla doğal olarak... ve ne zaman umutsuzluğa kapılsam: (Kocasına döner) "Niye benimle sevişmiyor, beni arzulamıyorsun" diye sorsam (Seyirciye) o hemen konuyu

değiştiriyordu.

ADAM: Ben mi konuyu değiştiriyordum?

ANTONIA: Elbette sen. (Seyirciye) Hatta bir keresinde olayı politik nedenlere bağladı.

ADAM: (Pencere pervazına oturup ayaklarını sallandırır) Ben mi?

ANTONIA: (Korkuyla) Dikkat et, boşluk var!

ADAM: Rol yapıyorum...

ANTONIA: Hayır sen yapmıyorsun. Sen 4. kattasın. (Adam pencereden iner. Kadın seyirciyle konuşmasını sürdürür) Evet, suçu politikaya atmayı denedi... sahneyi tasarlayın... yataktayız... karanlık... "Niçin benimle sevişmiyorsun?" "Anlamaya çalış... yapamıyorum... çok uğraşlarım var... İtalya gitti gider... aşırı tüketim..."

ADAM: Tüketimi de ben yaratmadım ya... bu yaşanan bir gerçek. Pek çoğumuz mücadeleden yenik düştüğümüzden eziklik hissetmedik mi? Boşlukta kalakaldık öylece... çevrene bak ve ne gördüğünü söyle. İlgisizlik, kopukluk...

ANTONIA: Aferin sana! Demek ki politik kavgada yenik düşenler, ailesini ve çocuklarını bırakıp, ekolojinin fanatik yeşiliyle uğraşıyorlar. Kimi bürosunu terkedip vejeteryan restoranı açıyor, kimi karısını terkedip kendi kullanacağı bir kerhane açıyor. Bunların hepsi polikitanın suçu tabii!

ADAM: Evet, aptalca bir eğlence, bunun bomboş bir düzüşme koleksiyonculuğu olduğunu kabul ediyorum... ama inan, seninle başka... (Kadına aşk dolu sokulur) sensiz yapamayacağım, tek kadın sensin!... Dünyada sahip olduğum en tatlı kadınsın... sığanağımın benim... sen tıpkı... annem gibisin...]

ANTONIA: (Çığlık atarak) Annen! Biliyordum! Annen!

Beni terfi ettirdin! Sağ ol canım! Karılar, devlet bakanlıklarındaki bürokratlar gibidir tıpkı. İşe yaramadıklarında terfi ettirilirler. Bazı yararsız kurumlara başkan seçilirler: "Fahri annelik" Hayır canım, ben o gelip geçen sevgililerden biri olmayı yeğlerim. Yatağa atılan... arzulu... sana sıcak çorba pişirmek umurumda bile değil... şefkat yuvası anne! Ne kadar aşağılayıcı kaba olduğunun farkında değil misin? Nasıl da gururumu kırıyorsun. Neyim ben? Helaya atılacak eskimiş bir çift terlik mi? Anne! Bana bak, dilediğim ve istediğim gibi erkekler bulabilirim ben de. (*Adam sadece gülümser*) Bu kocalığından emin gülüşünün sonu geliyor artık. Ben sana gösteririm. Başına ne işler açacağım. Evet, hem de işyerinin önünde... elime pankart alıp kaldırımda bir aşağı bir yukarı turlayacağım... Pankartta şöyle yazacak: Mühendis Mambretti'nin yıkanmış, parfümlenmiş karısı özel indirimle sunulur: İşçi Yardım Derneği, Milli İşçi Yardım Kurumu ve İtalyan Kültürü'nü Kalkındırma Derneği ÜYELERİNE SÜPER İNDİRİM YAPILIR!

ADAM: İşte, senden ancak bu beklenir. Benim onurlu dakikalarımı, içten aşk duygularımı böyle aşağılıyorsun... ben açılmaya... konuşmaya çalışıyorum... (*Bunu söylerken, Antonia'ya yaklaşıp silahı elinden almaya çalışır*)

ANTONIA: O halde niçin konuşmuyorsun? Açıkla! Sana ne oldu böyle? Niye birbiri ardına kadınları beçeriyorsun... anlat bana... AIDS kapacaksın! Bırak şu silahı söz, kendimi öldürmeyeceğim...

ADAM: Şeref sözü mü?

ANTONIA: Şeref sözü, kendimi öldürmeyeceğim... Canım istemiyor artık. (*Adam bırakır*) Düşüncemi değiştirdim... seni öldüreceğim! (*Silahu adama çevirir*)

ADAM: Bırak şakayı!

ANTONIA: Şaka falan değil! (*Kocasının başına yakın bir yere ateş eder*)

ADAM: (*Şaşırır*) Çıldırдың mı? Ateş ettin. Az daha bana isabet ediyordu. Benim rol yapma şansım hiç olmayacak mı?

ANTONIA: Sus! Ellerini kaldır! Yüzünü duvara dön! Öylece kal... onlarla konuşacağım. (*Seyirciye gösterir*) Seni iki dakika sonra öldüreceğim. (*Tekrar seyirciye döner. Silah hep kocasına yöneliktir*) Ve günün birinde kocam karşı atağa geçti.

ADAM: (*Elleri havada*) Yaşantımızın bir işkembeye dönüşmemesi için ne yaptın ki? Ve ne zaman ben tepki gösterip, heyecanları aile ortamı dışında aradımsa... arzuları... istekleri... değişik maceraları... sen beni anlamak için ne yaptın?

ANTONIA: Ama sevgilim, heyecanlar aradığını neden hemen bana söylemiyorsun? Neden onu... "aile dışında" arıyorsun... Ben onu sana aile içinde sağladım... heyecanlar... öldürürüm seni... ben nerede olduğunu biliyorum. (*Aniden cinsel organını hedefler, seyirciye dönerek*) Ne anlatıyordum? Kocam bana karşı saldırıya geçti. Ama hiç bir soruna çözüm bulunamadı: Sen ve ben daha açık konuşmalıyız... İlişkimiz sadece kültürel tavrımız değiştiğinde kurtulacaktır. Kötü ahlakçılık, burjuva anlaşmalarının sahtekârlığı... bunlar üzerine çözümler aradı.

ADAM: Elbette! Sadakat yararsız, çağ dışı bir tavidir! Kapalı çift, kapalı aile düşüncesi ataerkilliğe ve büyük ekonomik çıkarlara bağlıdır... (*Yaklaşır*) Yani senin asla anlamak istemediğin şey, benim bir kadınla ilişkiye girerken, aynı zamanda seninle dost kalabileceğimdir. Sana sevgi duyuyorum... şefkat, her şeyden

önce de saygı.

ANTONIA: Bunların hepsini tek başına mı düşündün, yoksa hükümetle bir toplantı mı yaptın? Üç dakikada 28 tane adilik sıraladın. Arkadaşlık... saygı... sen bu duyguları git babaannene armağan et. Ben aşık olmak istiyorum... çılgın... yatağa atılmış... Burama kadar çürük içinde yataktan kalkmak istiyorum... dostluk, saygı, itibar yeter! Bu açık aileyi terk edelim. Böyle kalamam. Bu yapıma uymaz. Ben eldeki malım nasılsa... ben bir "yengecim" sevgilim, bir "yengeç". Aptal bir burç. Kendimi şimdiden görür gibiyim... kapı çalıyor... açmaya gidiyorum. Kim o? Ah kocam. "Selam canım... Bu güzel kız da kim?" "İzinle canım: Karım, nişanlım." "Ne sevimlisin böyle. Kaçınıcı sınıftasın canım? Buyrun içeri, yemek hazırda zaten. İşte burası da sizin yatak odanız... yani aslında bizim olur da. Ama sen rahatına bak. Ben yokmuşum gibi. Ben dizimi ağzıma kadar çekerek divanda kıvrılır uyurum. Siz horuldayın... bağırın... ben kulaklarıma pamuk tıkarım... Bu mu istediğin? Ben yokum! Açık aile şişirilmiş bir balondur! Pek çoğu da sönüp gitti.

ADAM: Kimin umurunda... şu anda sönüp gidenleri, pişmanlık duyanları boş ver. Biz kendimiz için yeniden tasarlamaya çabalamalıyız.

ANTONIA: Açık aileyi tasarlamak mı? (*Silabı yöneltir*) Geberteceğim seni. (*Seyirciye*) Sonunda beni iknâ etti. Evliliğimizi, arkadaşlığımızı, özelimizi kurtarmak için yatağımızı başkalarına teslim etmemiz gerekiyordu. (*Pencerenin önüne oturur, silabı yukarı dayar. Koca gazete okumaya başlar*) Çocukların sorunları ne olacak... Kocam "çocuklar anlayacaktır" dedi... en inanılmazı 24 yaşındaki oğlum Roberto bu konuda bana cesaret verdi. "Anne, yetti artık, böyle sürdüre-

mezsiniz. Anne sen, babamın bir parçası gibi yaşamını sürdüremezsin. Sana ait olan yaşamını, özerkliğini kurmalısın. Babam başka kadınlarla gidiyor. Sende bunu yapmalısın, ihanet için değil, ama kendi sağlığın, doğrun adına ve insanca bir şey olduğundan... kendine bir erkek bulmalısın..." (*Napolitan aksanıyla*) "Roberto, oğlum ne diyorsun sen?" Niçin Napolitan konuşmuştum bilemiyorum. "Kes anne! Evin azize Meryemi değilsin. Babamdan daha genç sevimli birini bulabilirsin. Belki, bir yoldaş olabilir... sosyalist, böylece sonsuz bir birliktelik doğabilir... Hiç olmazsa çaba göster, anne! Ben sana yardımcı olacağım, anne!" Bu anneyi duyunca daha fazla direnemedim ve denedim. (*Pencerenin önünden kalkıp, sabne önüne yönelir*)

Birinci kural: Koltuklarında oturan bayanlar, bu andan itibaren notlar almaya başlayın... hiç bilmez... deneyimlerim bir işe yarayabilir... diyorum ki, birinci kural, evden dışarı fırlamak! bunca gurur kırıcı ve umutsuz yıldan sonra.. Gözyaşı vadisini terkettim, kendime başka bir ev tuttum. Evlilik yıllarıma ait tüm giysilerimi aldım ve fırlatıp attım! Gardrobumu yenilemek için fırladım... Bir giyim mağazasına gittim... çalışanların hepsi İngilizce konuşuyor... (*Konuşmasını sürdürürken banyoya girer*) Kendime daracık pantolonlar... pileli etekler satın aldım... pedikür yaptım. Saçlar Punk! Reklamlardaki kadınlar gibi olmuştum! Gösterişli bir makyaj yaptım. Menekşe moru! Müthiş olmuştum! (*Sabneye girer. Üzerinde bir gömlek, siyah çoraplar ve kas koruyucu yarım yün çoraplar vardır*) Sonra yürüyüş de... Evet, çünkü bazılarımız artık sevmeyen bir koca karşısında neye dönüştüğümüzü bilirsiniz. Hüzünlüü, çirkiini! Ağlamaklı-

11... hatta biraz kambur kadınlar oluruz! Örneğin ben kalçalarımın olduğunu tamamiyle unutmuşum... terkeldim evet, ama benim de kalçalarım vardı herhalde. Onları kullanmıyordum... kırtarak yürümüyordum... düşecekmiş gibi yürürdüm, kurutulmuş bir morina balığı gibi.. Böyle! *(İleri yürüyerek gösterir)* ~~Mafsalları tutulmuş bir deve!~~ Sonra neden bilmem, hep yere bakardım... Niye acaba? Belki de uğur parası bulurum umuduyla... ~~Ama boş! Sadece köpek kalçaları! köpekler ne çok kaka yapıyorlar!~~ Ne kötü bir dönemdi... Oğlum sürekli çevremde dolaşıp, değişimlerini izliyordu... Çok mutluydu: "Aferin anne, iyi gidiyor... saçını, gardrobunu değiştirdin... ama şişmansın anne, zayıflamalısın anne... iştah açıcı olmalısın". Ve ben "Neyim ben, penç tavuğu mu?" deyip, ekme ve suya talim etmeye başladım. Oruç tuttum. ~~Ken-dime gülüyordum,~~ Gandhi gibiydim. Aç! Sonra, koşu. Footing! Bu lanet olası footing! Kim çıkartmış ki? Deli gibi koşuyordum, sabah... öğlen... parklarda... benim gibi aç, bir başkasıyla... dinlenme aralarında... ~~çalışıyordum... Ah canım ne tatlısın, ne yiyorsun bakayım? Hoop... çocukların ikinci kahvaltılarını! Nutella'yı açtım! Ne kadar güzel çikolata ezmesi bu! Sonunda zayıfladım, oğlum buraya geldi... Ben bir kompliman umudu içindeyim. "Dön şöyle anne." Ben döndüm, o, "Anne etlerin sarkmış, bu kadar yeter, yeter" dedi. Anlarsınız ya kızlar: 38'inden sonra sarkık kalçaları önlemenin zorluklarını!~~

"Oğlum, sarkan etlerim için ne yapmalıyım?", "Düz yürü" her gün böyle... *(Yürür)* Büyülü bir krala benziyordum. Sonra: Kalçaları sertleştirmek! Cimnastik... Böyle çok gülmeyin hanımlar... yarın sizi de böyle sokakta yürürken görebilirim... Ve eğil-kalk. Kondüsyo-

nu çok sağlam reflekslerim olmuştu. Bir dakika fazla zamanım olduğunda Hop! Alışverişe çıkıyordum. "Bir kilo parmitcan peyniri" Hop! "Nereye signara?" Buradayım, buradayım. Kalçalarımı sertleştiriyorum... Marketçim tasalanıyordu... ama bana hak veriyordu... "Kalçalarınız bugün ne durumda, signora?" "Daha iyiler, sağolasın". Eh, böylece, zayıfladım, taş gibi oldum, ama yine de kimseyi bulamadım. Niye bilmiyorum... pek hoşlanmıyordum... kimse bana bakmıyordu! Saydam gibiydim! Böyle dönemler olabilir, değil mi? Siz de denemiş miydiniz?.. Hiç kimseyle, hiç kimseyle denemedim! Oğlum, "Anne, elbette, kimseyi bulamazsın, için gerili yay gibi... gevşemelisin, yumuşatmalısın kendini... sunmaya hazır olmalısın anne. Arkadaşlarınla akşam yemeğe çıktığında, çevrende bir bakış yakalamalısın" diyordu. Akşam yemeklerim böyle geçiyordu. *(Birilerini görmek ister gibi mim yapar)* Aynı şekilde yine bulamıyordum. Sadece bu da değil, ısrarla baktıklarım korkuyorlardı. "Bana niye öyle bakıyorsun, kafan yerinde değil galiba", "Hayır, yok, bir şey..." Ölmek istiyordum. Size anlatamayacağım kadar kötü bir dönemdi. Sonradan birilerini sevebileceğimi hissettim. 80 ile 94 yaşındaki erkekleri. Mahalledeki tüm yaşlıların benim için ağızlarının suyu akıyordu. Gençler de... gencecik... Oğlumun yaşlıları: 24 yaşındakiler. Ben de ne arıyorlardı? Ödip ilişkisiyle ikinci bir anneyi mi? Haydi! Çift katlı paranoyak olmuşum. Sadece bir defa maceram oldu. Ne macera! Bir delikanlı vardı... Oğlumun okul arkadaşı... eve gelir giderdi... ilkokuldan beri... ödev yapmaya... kahvaltı etmeye... sonra orta, lise, üniversitede de devamlı geldi. Sonra mezun oldu ama eve kahvaltıya gelmeyi sürdürdü. Bir gün yine mutfakta ona

kahvaltı hazırlıyordum. Arkamda... oradaydı, masaya oturmuş... ansızın, mutfağında... küçücüktü... bir şey hissettim? Feeling. Bir şey: "Ormanın dirilişi! Madonna aşkına! Döndüm ve onu gördüm. Olağanüstü! Yakışıklı! Nasıl yakışıklı! Çok yakışıklı! Orada beni mahzun bir şekilde gözlüyordu... O masmavi gözüyle... hayır, gözleri iki taneydi... benim ifade tarzım böyledir, mavi göz. Bana öyle bir bakışı vardı ki, kendimi şey hissettim... Sanki oğlanın başına bir felaket gelmiş gibi elimde güzel, çekici bir sandviçle ona doğru yaklaştım. Oğlan sandvici tutarken, eli elime değdi... Ben "Ne yapıyorsun?" dedim. Orada kalakaldı. Elimi çekmedim. Sandviçten ısırıldı ve ağzı dolu "Seni seviyorum" dedi. Ben "Ne diyorsun" dedim. Mutluydum tabii! "Seni seviyorum, seviyorum, seviyorum... İlkokuldan beri", "Neden daha önce söylemedin?" "Doğru değil, bunu şimdi sizi güldürmek için söyledim." Müt-hiş olay çıkarttım. "Bana böyle bir şey söylemek için, kimden cesaret aldın? Annen yerindeyim. Utan. Defol bu evden. Yeter artık, sandviç falan yok!" Zavallı çocuğu kovdum... Nasıl üzgündü! Asla teslim olmadı... Sürekli telefonlar ediyordu. Deli gibi aşıkta! Ağlıyordu, inliyordu... Ne acı. Size ne diyebilirim? Bu zavallı çocuğu böyle ağlar inler gördükçe... ben de bir anneyim. Daha çok dayanamadım. Güzel bir günde dedim ki: "Ağlamayı kes!" Ona bir randevu verdim... Çok uzak bir yerde... "Yarın üçte görüşelim. Mezarlıkta" Evet... çok güzel küçücük bir barı var... cenaze törenlerinden sonra hep oraya giderim... beyaz gece... aşkın yaşı yoktur. Yerinden çıkacakmış gibi çarpan yüreğimle bara geldim. O daha önce gelmiş, beni beklemekteydi ve beni görünce gülümsedi... Bir ağızda bu kadar diş bir arada hiç görmemiştim... Timsaha

benziyordu. İçimden "Isır beni, ısır beni" demek geçti ama sustum. Oturdum, garson geldi: "Signora, ne alırsınız? Ya oğlunuz?" Ölmek istedim! Neden daima aile tespiti yapmak isterler? Onlara ne? "Bana çift nane likörü... Ona gazoz, biberonlu olsun." Birden rahatsızlandığımı bahane ederek, eve döndüm.

ADAM: Yani kısaca tam bir şenlik!

ANTONIA: (*Seyirciye*) Oysa bu kocam olacak adamı, benden "Açık eş, git rahatça ilişkiye gir" onayını aldıktan sonra bir görmeliydiniz.

ADAM: (*Seyirciye*) Ah, evet. Açık aile'nin yararı. Artık suçluluk kompleksinin ezikliğini duymuyordum. Özgürdüm!

ANTONIA: (*Seyirciye*) Özgür. Yürürken yere basmıyor, uçuyordu! Ben giderek daha paranoyak oluyordum. O ise yine karmaşık serüvenlerle doluydu. Hepsini anlatıyordu.

ADAM: Afedersin ama bana hep "Anlat, anlat" diyen sen değil miydin?

ANTONIA: Evet, ben mazoşistim. (*Seyirciye*) Bu sırada kocamın 28 yaşlarında, güzel değil ama akıllı, cüretkâr bir kızla ciddi sayılabilecek bir ilişkisi oldu. 68'lerin solcu entellerine benzer biri...

ADAM: Niçin küçümser bir tavırla söylüyorsun?

ANTONIA: (*Kocasına*) Entellektüelleri küçümsemek mi? Onurlanmıştım... beni kültüre boğmuştu! Mutfağımı çok severdi... yerdi, yerdi... ama nasıl yemek yerdi! Bu entellektüeller kadar yemek yiyen başkasına rastlamadım daha.

ADAM: Çok kötüsün!

ANTONIA: (*Kocasına*) Evet, kötüyüm... boynuzlardan başımı kaldıramıyorum. Bırak biraz da kötü olayım. (*Seyirciye*) Kocamla olan ilişkisinde talepleri benim-

kinden çok farklıydı. Kocama baskı yapmıyordu. Yaşamında bir başka erkek daha vardı. O erkeğin de bir başka kadınla ilişkisi... bu başka kadın bir erkekle evliydi... erkekte... her neyse, açık ikililer zinciri... zor iş doğrusu. Kocam ev dışında çok faaldi yani... evde sadece yemek yerd, yetmez mi? Bütün bunların arasında çok tatlı bir kızla bir serüveni oldu. Duba gibi bir şey... sürekli dondurma yerd, kışın bile... kız okuluna giderdi, kocam da ödevlerine yardımcı olurdu. (Hafif gülümser)

ADAM: (Seyirciye) Evet, oyun gibiydi. Kızla oyun oynuyordum.

ANTONIA: (Seyirciye) Doğru, oyun oynuyorlardı... çarşafın altında gizlenip... Ceee! Saklambaç!... bana anlatırdı..

ADAM: Hoşuma giden neydi biliyor musun? Çünkü o delinin biriydi. Öyle şeyler yapıyordu ki, asla önceden kestiremezsiniz. Naz yapar, ağlar, güler, midesindeki dondurmaları kusardı. Onunla birlikteyken kendimi hem genç bir delikanlı gibi hissediyordum, hem de onun babası gibi...

ANTONIA: Delikanlı bir baba!

ADAM: Basit bir espri...

ANTONIA: (Seyirciye) "Dikkat et de gebe kalmasın" diyordum ona. O da bana dönüp "Evet, ben dikkat ediyordum. Ama o başka erkeklerle gittiğinde kontrol etmeme olanak yok... hem o da bunu istemiyor." Diyordu. Doğru değil mi bunlar?

ADAM: Evet, ama son söylediğim şakaydı.

ANTONIA: (Seyirciye) Bir gün kocam çok sinirli geldi ve aynen şöyle dedi:

ADAM: Dinle bunlar kadın işi... Neden Piera'yla birlikte gitmiyorsun?

ANTONIA: Piera o dondurmacı kızdı...

ADAM: Bir kadın-doğumcuya gidip spiral taktırın. Belki sen onu ikna edebilirsin. Hatta seninle kesin gider.

ANTONIA: (Kocasını onaylayarak) Ahh, elbette. Piera'yı annelik yapmalıydım. Evet... Jinekoloğa gidip "Jinekolog bey, kocamın nişanlısına bir spiral takar mısınız?" demeliyim. Umarım doktor bey de bizim kadar şakacıdır. (İkisi de çok gülmeye başlar. Sonra kadının gülmesini keser) Spirali sana takmalı... orana! Böylece döne döne işersin...

ADAM: (Seyirciye) İşte böyle tepki gösterdi. Ne güzel bir açık aileyiz. Demokrat. Bu daha bir şey değil. (Karısına) Anlat, anlat!..

ANTONIA: (Seyirciye) Evet, belki de hiç yumuşak davranmadım. Bir kutu domates salçasını yeni açmıştım... 5 kiloluk salçayı olduğu gibi başından aşağı boca ettim. Çenesine kadar konserve tenekesi... (Eğlenerek güler) Sonra bu durumdan yararlanıp bir elini tost makinesine sıkıştırdım. (Katılarak güler) Ha, ha.

ADAM: (Seyirciye) Elimde hâlâ yanık izleri var. Dikkat çekmemek için bir hafta parmaklarımın arasına marul yaprağı koyarak dolaştım. Sonra o bağırma, haka-retler, gayet demokrat bir açık aile örneği...

ANTONIA: (Kocasına) Peki ne bekliyorduk? (Seyirciye) Cinsel özgürlüğe doğru dev adımlarla ilerliyordum. Ama o çocuk sevgililerine annelik yapmamı istemesi... (Kocasına) biraz saygı, biraz üslup olsa! (Seyirciye) Ona ne oldu bilemiyorum. Önceleri böyle değildi. Bir erkekti. Küçümsemiyordum. Normal bir erkekti! Ya şimdi. Bir kadını bırakıp, diğeri buluyordu. Süratle! Bunu soruşturdum. Diğer kadın arkadaşlarımla konuştum... hepsinin kocası böyle... bir tür virüs olmalı bu... hatta kapıcının karısıyla da konuştum... o

da aynı... hep arıyor... ama kocam sadece aramıyor... aynı zamanda buluyor da... manyaklık bu... tıpkı mantar toplayan mantar arayıcıları gibi... sürekli ormana gidip, değişik mantarlar toplarlar... sonra yağ içine koyup kuruturlar. Ama kocam, kolleksiyonlarını da yapıyor... mantarları, kuşları, serçeleri, minik fareleri... yemin ederim benim için kâbusa dönüşmüştü. Her yerde onları görüyordum. Banyodaki sabunlukta... oh... bir farecik... günaydın! Ayakkabıma uzanıyorum... ah tanrım bunlar ne? Bir fare! Hayır dişi farecik... bu farecikler evin içinde kaçışıyorlar... kullanılıyor ve sonra terkediliyorlar... İçi izmarit dolu kül tablasının içinden hüzünlü gözlerle bakıyorlar... genç serçeler, akıllı, banal, aptal, iyi, kötü, budala, zayıf, şişman. Onların yaşamaları için ne yapmalıyım? Su vermeliyim. Evet, özellikle sıvı onları diriltir. Kocamın fahri ortaklığı olan tohum bankasından da yararlanılabilir.

ADAM: *(Antonia'ya)* Yeter, bu kadarı fazla. *(Seyirciye gösterir)* Allahaşkına şu üç dört erkek düşmanı rahimli fanatik yüzünden beni yargılayıp, mahkûm ediyorsun?

ANTONIA: Haydi ama... Aykırı olmanın keyfini sürmek için fazla abarttım.

ADAM: Buna aykırılık mı diyorsun? Beni kışların ajanı yaptın. Klasik bir vajina en ufak bir duygudan bile yoksundur. Bütün bildiği girilsin-çıkılsın. Eğer bana biraz dikkat ettiysen, kadınlarla sadece yatak ilişkisinde bulunmadığımı anlarsın. Onlarla konuştuğum da oluyor.

ANTONIA: Cinsellik olduğunu her zaman sen söyleyip durdun! Sadece seks diye!

ADAM: Evet, ama onlarla duygusal bağlarım olduğunu

söylersem, daha çok sinirlenecektin eminim... *(Sabneden çıkar)*

ANTONIA: Doğru. Seks rahatsız ediyor ama duygusallık daha çok rahatsız ediyor... Yemin ederim ki, her seferinde başka bir erkekle ilişkiye girme konusunda kendime koyduğum engelleri anlattığımda... *(Eteği giyer)* Evimden dışarı adım atamaz olmuştum... bana bir yoldaş gibi, içten davrandı!.. *(Koca sabneye girer, Antonia'nın omuzlarından tutar)*

ADAM: *(T.V. dizilerinin havasında)* Madem konuyu açtın, ben sana göre bir adam değilim. Kendine başka bir yaşam kur. Olması gereken birini bul, yalvarırım! Bunu hakediyorsun... sen olağanüstü bir kadınsın.

ANTONIA: *(Seyirciye)* "Yalan Rüzgarı" *(Kocasına)* Hayır, hayır, lütfen... yapamam... böyle iyiyim... benimle yaşamak istemiyorsan, yalnız yaşamayı yeğlerim... ben rahatım, inan bana iyiyim... burada evimde... samimi söylüyorum...

ADAM: *(Seyirciye)* Sonra ağlamaya başlayıp, kendini öldürmek istiyordu! *(Kadın tekrar pencereye tırmanırken, silaba yapışır)* Dur! Neyin var? Aklını başına topla, bir delilik yapayım deme! *(Kadını eteğinden yakalar, çeker. Etek kadının ayaklarına kadar düşer)*

ANTONIA: Eteksiz öldürme beni! Ölmek istiyorum! Artık dayanamıyorum! *(Hiçkırıklarla)* Sana sıkıntı verdimsem beni bağışla... seninle bir ilgisi yok... yorgunum... bitkinim... yaşam... politika... ortak mülkiyet... yapamayacağım.. kendimi aşağı atacağım ve düşerken bir yandan da kendime ateş edeceğim. *(Silabı şakağına dayar)*

ADAM: Antonia, mantıklı ol! Neden olaylara daha objektif bakmayı denemiyorsun? Normal insanlar gibi davransana... *(Sabneden çıkar)*

ANTONIA: (*Pencereden iner, seyirciye*) Ve sonunda Antonia'nın da normal insanlar gibi davrandığı gün geldi. (*Eteğini çıkarır, divana atar, konuşmasını sürdürürken, jimnastik yapmaya başlar*) Bu eve taşındım. Kendime bir iş buldum. Çalışmak çok önemli... İnsanların arasına karışıyorsun, ağlamıyorsun... Bağımsızsın... Haydi! Dışarı! Sabahları evden çıkıp, güzel otobüsüne bin, otobüstekiler hep tanıdığın kişiler mi? Hiçbiri... İttirip kaktırıyorlar, popona çimdik atıyorlar, cüzdanına uzanıyorlar. Ama hiç olmazsa kendini yalnız hissetmiyorsun. Görmeğe değer, sabahın köründe, bütün bu berbat insan kalabalığı... rahatla! Bir nefes al! Dünyadaki tek umutsuzun ben olduğumu hissettirme bana. Akşamları, hayır akşamları ölüyordum. Televizyon! Televizyon! Reklamlar ve ben kendi kendime dedim ki "Yaşam darbesine paydos..." Sonra akşamları da çıkmaya başladım. Mahalledeki sokak çocukları ve uyuşturucu bağımlıları derneğine gittim. Çok eğlenceli değildi ama kendimi yararlı hissediyordum. (*Adam, üzerinde ince bir pardesü ve beyaz ipekli bir atkıyla sahneye girer*) Kocamsa o büyük aşklarının arasında zaman bulup eve gelmeyi asla akşamı... günde iki defa... yemek yemeğe... Günbegün daha çok sakinleştiğimi farkediyordu. "Kiminle görüştün? Kiminle tanıştın?"

ADAM: Eve, özellikle de benim serüvenlerimin artık ilgisini çekmediğini sezdim.

ANTONIA: (*Seyirciye*) Buna karşılık merak eden hep o oldu... "Nereye gidiyorsun? Kiminle görüşeceksin?"

ADAM: (*Seyirciye*) Ve karım bunu hep yadsırdı!

ANTONIA: (*Kocasına*) Yadsırmaktan çok, başlangıçta senin gibi kaçıyordum. (*Seyirciye*) Bu konuları konuşmak istemiyordum. Doğal bir suskunluktan bu... Koca

her zaman kocadır! Ama bir gün karar verip ona her şeyi anlattım. Şöyle başladım: (*Kocasına*) "Biliyor musun sevgilim, galiba aradığım erkeği buldum!"

ADAM: Ya öyle mi? Kim?

ANTONIA: (*Seyirciye*) Bunu sorarken sanki boğazına bir şey düğümlendi.

ADAM: (*Bitkin, karısına*) Zorunlu olarak! Şaşırdım... midedin sıkıştığını hissettim. Karnım şişti...

ANTONIA: (*Seyirciye, yavaş sesle*) Ah, az daha unuttuyordum. Kocamın tuhaf bir hastalığı vardır. Sinir şişkinliği... çok heyecanlandığında oluyor... düğün günümüzde nasıl telaşlanmışım? Damarları sessizce şişiyor. Ne şansız... heyecanını ürkütücü sessizlikte yatıştırırken: "Pıt, pıt, pıt!"

ADAM: (*Pardesüyü öfkeyle yatağa atar ama atkısı boynundadır*) Ya, sen nesen sen, Neden stereo yayın yapıp dinletmiyorsun? (*Şarkı söyler*) Pıt, pıt, pıt, pıt!

ANTONIA: (*Kocasına*) Esprili! Haydi, onlara tüm sahneyi oynayalım.

ADAM: Evet, kâğıt oynuyorduk... Kâğıtları dağıtıyorum. (*Masaya otururlar, koca sinirle kâğıtları karıştırmaya başlar.*)

ANTONIA: İlk söz benim: "Biliyor musun sevgilim, galiba aradığım erkeği buldum," dedim.

ADAM: Ah, ne çok sevindim... İnan senin adına çok sevindim! (*Sinirden kartları elinden düşürür*)

ANTONIA: (*Seyirciye*) Kâğıtları ilk defa düşürüyor.

ADAM: Aradığın erkek: Sonunda! Ne yapıyor? (*Kâğıtları toplar*)

ANTONIA: Tahmin bile edemezsin... ama söyleyeyim, bizim çevreden biri değil.

ADAM: Ah, değil mi? Eh, daha iyi.

ANTONIA: Bir fizik... profesörü...

ADAM: (*Küçümser bir edayla*) Öğretmen mi? İnsan yaşamda her şeyi elde edemez tabii.

ANTONIA: Dikkatli konuş. Pisa Üniversitesi'nde kürsüsü var.

ADAM: Serbest bir doçent mi? Bak sen!

ANTONIA: Nükleer denemeler konusunda çalışıyor. Ispra'da Atom Araştırmaları Enstitüsü'nde.

ADAM: Nükleer mi? (*Kartları tekrar düşürür; toplar ve dağıtmaya başlar*) Bir eylemci mi? Yemin ederim yeni atom santralleri için senden imza almıştır.

ANTONIA: Hayır, Dünyadaki tüm atom merkezlerine karşı. Onları tehlikeli buluyor. Karşı çıkıyor! Politize, atomcu, esprili. Beni çıldırtıyor. İnanılmaz bir şey daha öğrendim: Nobel'e aday olarak gösterilmiş. (*Kâğıtları masaya açar*) Elim tamam.

ADAM: Karımın aşığı Nobel adayı! Büyük bir beyin o halde!

ANTONIA: Nasıl desem... bilemezsin... sırf beyin... beyin ve iki ayak.

ADAM: Ailede dahilerin olması çok güzel. Çok gururlandım!

ANTONIA: (*Seyirciye*) Gururundan sinirsel felç geldi ve sağ dudağı üç santim aşağı sarktı, üç gün boyunca sürdü.

ADAM: (*Merakla*) Merakımı hoşgör ama bir sorum var. Birlikte öldünüz mü hiç? Demek istediğim... seviştiniz mi?

ANTONIA: (*Seyirciye*) Bu soruyu sorarken açık aile yanlısı kocamı yeniden sinir şişkinliği tuttu: PIT, PIT...

ADAM: (*Sert*) Ayrıntıları bırak! Sorumu yanıtla.

ANTONIA: Evet demeyi isterdim ama hayır!

ADAM: (*Hoşnutluğunu gizleyemez*) Hiç sevişmediniz mi? Neden? Olmayan neydi?

ANTONIA: Hiç. Ondan çok hoşlandım diyebilirim. Ama hazır değildim. O olağanüstüydü.. hemen anladı...

ADAM: Anladı mı? Neyi anladı?

ANTONIA: Hazır olmadığımı. Bana "Eurelia" dedi.

ADAM: (*İnce bir alayla*) Ne Eurelia'sı. Adın Antonia değil mi artık?

ANTONIA: Evet, adım Antonia... ama o... beni Eurelia diye çağırıyor. Eurelia, Plutonun hayati bir parçası... O bir fizikçi... Ne yani beni muslukçu gibi "canım" diye mi çağırıyordun?

ADAM: Muslukçu seni niye canım diye çağırıyor?

ANTONIA: Yok yahu, senli-benli olmamak için öyle söylüyordun... dedi ki: Eurelia, bizim öykümüz öylesine önemli ki, böyle yakıp yok etmek... bizim soluk almaya gereksinmemiz var... soluk almaya."

ADAM: (*Söylediklerinden utanmış gibi*) O halde bu atomcuyla gayet ciddisin.

ANTONIA: Evet... Öyle olduğunu düşünüyorum. Neden? Yoksa gülünç bir şey olmasını mı isterdin?

ADAM: (*Sakin ve mantıklı*) Neden ama? Sana önerilerde bulunan bendim. Nasıl davranman gerektiğini söyleyen de ben... uygar olmayı ben de biliyorum. Demokrat ve anlayışlı. (*Kontrolünü kaybeder ve korkunç bir şekilde baykırır*) AHAHAAA! Ben aptalın biriyim! Bana bak: Her tarafım ter içinde kaldı! Kendimi boktan erkek soyunun en seçkin örneği olarak hissediyorum!

ANTONIA: Eh, açık ailenin dezavantajları olduğu da söylenebilir. Birinci kural: Açık ailenin yürümesi için tek tarafın açık olması gerekir. Erkeğin tarafı! (*Gülmesi tutar*) Çünkü açık aile iki tarafından da "açıksa"... cereyan yapar! (*Katılarak güler*)

ADAM: İşte söyledin. Ben seni bırakıncaya kadar her şey

yolundaydı. Seni kullanıyorum, terk ediyorum, çürüğe çıkarıyorum, ama, birileri seni ele geçirmeye kalkışır-
sa! Eğer bir orospu çocuğu karımın hâlâ büyüleyici olduğunu söyler onu arzular ve ona bir değer biçerse, öfkeden çıldıracak bir sebep var demektir. Üstüne üstlük, onu ele geçirmeye çalışan bu kişi, daha zeki, daha esprili, çok diplomalı, demokrat biri olursa...

ANTONIA: Kendini öyle aşağılama...

ADAM: Allahım, bir gitar çalıp, rock söylemesi eksik...

ANTONIA: (*Şaşırır bir an sonra*) Onu tanıyor musun?

ADAM: Kimi tanıyor muyum?

ANTONIA: Aldo, profesörü... Beni izlettin değil mi?

ADAM: İzletmek mi? Ne, diyorsun sen?

ANTONIA: O halde gitar çalıp, rock söylediğini nereden biliyorsun?

ADAM: (*Ahklıştır*) Nee... Gerçekten gitar çalıp, rock mı söylüyor?

ANTONIA: Evet, ama sana kim söyledi?

ADAM: Hiç kimse! Öylesine söylemişim. Tahmin ettim. Hay Allah, lanet olsun! Atomcu şarkı söylüyor demek! Benim sesimse karga gibidir. (*İronik*) Sersemledim. Her neyse onun yaşında bir beyin... ancak Lou Reed'i taklid edebilir...

ANTONIA: Neden o yaşta biri diyorsun? Daha 38 yaşında... senden 10 yaş küçük. Hem sonra Lou Reed tarzında çalmıyor. Kendine özgü bir tarzı var... melek gibi, piano çalıyor, ağzıyla trombon çalıyor... gitar çalıyor... Amerikan slang tarzını izliyor. (*Armstrong söyler*) "ai ui scia nu do ne old girl i my drink..."

ADAM: Ah, demek Amerikan slang tarzı... Pisa Üniversitesi doçenti, Ispra Atom Merkezi yöneticisi... yemin ederim ki Eta-beta gibi bu da karyolanın demirinde uyuyordur.

ANTONIA: Aynı zamanda beste de yapıyor.

ADAM: Ben de tam onu soruyordum... acaba beste yapıyor mu diye?

ANTONIA: Evet, müzik ve sözler... büyük olay yaratan iş, üç şarkısı var. Hem bir şarkı da bana yazdı. Ne şarkı! Söylemeyi isterdim ama kocama söylemek bana zor gelir... sevgilimin benim için yazdığı bir şarkıyı... asla! Şöyle söyleniyor. (*Teybi açar*) Çok güzel! Dinle...

Bantta bir erkek sesi (şarkı söyler)

Ve sen çoktan oradaydın...
numarayı çevirememiştim henüz
numarası arzularımın...
ve çoktan oradaydın sen...
ışıldayarak...
geldin düşlerimin ekranına
bir telefon tuşunun hızıyla...
girdin hattıma...
olağanüstü güzelliğinle...
bütün hatları karıştırdın,
bütün hatları karıştırdın, oh yes!...

ADAM: Güzel. Bir nükleer mühendisi değil de, daha çok telefon idaresinde çalışan bir tekniker tarafından yazılmış gibi...

ANTONIA: (*Eğlenir*) Ha, ha, hatlardan dolayı tabii... Bunu düşünmemiştim. Onu görür görmez söyleyeceğim.

ADAM: Ne zaman göreceksin?

ANTONIA: Az sonra kahvaltıda.

ADAM: Kahvaltıda mı? Şimdi mi? (*Sinirle tırnaklarını ye-*

meve başlar)

ANTONIA: Evet, hafta sonunu birlikte geçireceğiz. Üzül-
dün mü? Kusura bakma canım, giyinmek için sadece
bir saatim kaldı. *(Banyoya girer)*

ADAM: Afedersin ama, eğer senin için bu kadar önem-
liyse, beraber mutluyun, onunla yaşamak için daha
ne bekliyorsun?

ANTONIA: (İçerden) Yoo, hayır, Allah korusun... Bir er-
kekle sürekli beraber olma aptallığına bir daha düşer
miyim?

ADAM: Eğer şey olsa... hani laf olsun diye söylüyorum...
Sana yeniden öneride bulunsam?

ANTONIA: Asla! Çok acı çektim. *(Elbisesini yarım giy-
miş, banyodan çıkar)* Bir saattir tırnaklarını yiyorsun.
Parmak kemiklerine kadar kemirdin sevgilim... Biraz
Danimarka likörü iç... uzan şöyle... *(Banyoya geri dö-
ner)*

ADAM: İğrenç.

ANTONIA: (İçerden) Danimarka likörü mü?

ADAM: Yoo, likör güzel, iğrenç olan benim. (İçer) Bu
sonucu ben istedim. Şimdi ne yapabilirim ki... Açık
aileyi ben önerdim. Benim canımı sıkıyor diye sana
geri dönmeye ısrar edemem ki... Kendine bir yaşam
kurmak senin en kutsal hakkın... *(Kendi kendine)* Ne
budalaca şeylerden söz ediyorum. *(Antonia'ya)* Afe-
dersin ama, rock müziği senin mideni bulandırmaz
mıydı? Psikopatların, gerzeklerin müziği dördün. Ne
zaman bam-bam, pata-pag, trin-trun sesleri duysan
midene ağrılar girerdi.]

ANTONIA: *(Banyodan çıkar. Üstünde bir gömlek vardır.*
Daha önce gördüğümüz eteği alarak giysisini ta-
mamlar. Saçlarını yukarı doğru tarar) Doğru anlaşıl-
mayan her yeniliğe karşı klasik bir davranış biçimi...

ADAM: Herhalde şimdi moda olduğu için rock'u sevdi-
ğini söylemek istemiyorsun... Çünkü gençleştiriyor,
canlı kılıyor... Üstelik profesör de onu çalışıyor... tüm
bu post-modern değişimler... doğruyu söyle; sana
önce çizen o oldu, değil mi?]

ANTONIA: Eğer bir kadın mükemmelleşiyor, değişiyorsa
mutlaka bir erkek vardır. Ne saçma bir düşünce! *(Te-
lefon çalar)*

ADAM: Benim kadınlardan biriye söyle burada yokum.
Burada yokum...

ANTONIA: Ne dedin?

ADAM: İşte öyle... konuşmak istemiyorum.

ANTONIA: Haremimi reddediyor. *(Telefonu cevaplar)*
Aloo... *(Hoş bir sesle)* Merhaba, hay Allah, niye ara-
dın? Korktum! Geciktiğimi sandım! *(Telefonu işaret
edip, kocasına)* O!

ADAM: O da kim?

ANTONIA: Çekil şuradan. *(Telefona)* Evet, hazır sayılı-
rım. *(Heyecanlı)* Sen mi geliyorsun? Eve mi? Ne za-
man? Yarım saat sonra mı? *(Sinirli)* Hayır... yalnızım.
Tek başıyım. *(Daha heyecanlı)* Seni bekliyorum
canım. Evet, söylerim... *(Yoğun bir tonla)* Çok çok,
*(Adam ağzına aldığı bir likör yudumunu püskürte-
rek, etrafı ıslatır)* evet, içtenlikle söylüyorum. Seni
çok seviyorum. *(Bunu söylerken kocası görmesin di-
ye masanın altına girerek konuşur)* Ciao... ciao...
(Telefonu bızla kapatır) O Allahın cezası gözlerinle
beni daha az izleyebilirdin! Korkunç bir duruma dü-
şürdün beni. Küçük bir boğa gibiydin.

ADAM: Niye yalnızım dedin? Burada olduğumu bildir-
mek canını mı sıktı?

ANTONIA: Hayır... evet, canımı sıktı.

ADAM: Anladın mı! Üstün beyinlinin kıskanç olduğunu

itiraf edelim!

ANTONIA: Kıskanç mı? Saçmalama. Şu likörünü iç ve çek git, buradan.

ADAM: Gitmek mi? Nereye?

ANTONIA: (*Eteğini düzeltirken*) Duymadın mı? Gelmek üzere... o!

ADAM: (*Kızmıştır*) Bu da nesi? Roller değişiyor desene. Koca karısının aşığına yakalanmamak için toz oluyor. (*Merak dolu*) Demek doğru olan bir şey var. Beni kiskanıyor!

ANTONIA: Asla! Kıskanç değil. Karşılaşmanızı istemiyorum.

ADAM: Antonia, seni anlıyorum... Karşılaştığımızda anlattığın gibi müthiş biri çıkmayacak, korkun o yüzden... hatta... hiç hoşuna gitmeyecek. Bu mu? (*Eliyle kısa boylu adam işareti yapar*) Ne düş kırıklığı!

ANTONIA: Her şeyden önce elini yukarıya kaldır, çünkü atomcu cüce değil. Gerçeği öğrenmek istiyorsan, senin onu düş kırıklığına uğratacağından korkuyorum...

ADAM: Nasıl, nasıl yani?

ANTONIA: Beni anlamalısın... Bu yaşında, kendimden genç ve bana çok aşık birini buldum! Bir atomcu! 5 diplomalı! Hiçbiri fahri değil. Hepsi kendinin. Columbia ve New York Üniversitelerinde hoca ve ben ona "Bak, kocam, mühendis Mambretti" diyeceğim. Seni kabaca anlatmıştım. Orjinale çok yakın değilse de... Senin süper entellektüel, süper esprili, süper cömert birisi olduğunu söyledim...

ADAM: Oh, oysa ben öyle değilim, ha...!

ANTONIA: Sen mi? Senin de belli değerlerin var... (*Adam omuzlarını kasarak dolaşır, masaya gider, büyük bir bardak likörü içer*) Böyle davranma, hayatım. Ben seni olduğun gibi seviyorum. Seninle evlen-

331
A
diğimde küçük bir kız çocuğuydum daha... hiçbir şey anlamıyordum... farketmiyordum... oysa şimdi tamamen değiştim. Beni yeni tanıyanlar benim gibi bir kadının, senin gibi bir erkekle nasıl uzun yıllar yaşayabildiğine şaşarlar. (*Adam yeniden likörü püskürtür. Kadın kızar*) Evimi ıslatma! Kurutamam! (Banyoya gider)

ADAM: (*Sersemlemiş*) Bana nasıl hakaret ettiğinin bilincinde misin?

ANTONIA: (*İçerden*) Anlamaya çalış, canım...

ADAM: Kendini ne sanıyorsun?

ANTONIA: (*Elinde bir çift çizme*) Ben farklı bir kadını.

ADAM: (*Öfkesini frenleyemez*) Bu düşünce senin aklını başından almış. Bu rockçular, salaklar ve üstün zekâ bozuntularıyla arkadaşlık ede ede, kendini bir şey sanmaya başladın. Senin ne olduğun hiç umurumda değil... ayrıca üstü krem karamelli dostların da...

SALAKLAAAAR!..

ANTONIA: (*Seyirciyé*) Nasıl final! Bir lord. (*Kocasına*) Anne sahnesini bekliyordum, sevgili açık koca. O boynundaki atkıyla hiçbir sahne çıkaramazsın... komiksin... beni güldürüyorsun... (*Güler*) Evlere paskalya duasına giden rahipler gibisin...

ADAM: Yeter! Yeter! Dayanamıyorum. Yeter! Seni öldüreceğim! Boğacağım! (*Kadının arkasına geçip, atkısıyla kadını boğmaya çalışır, ikisi de boğuşarak yere düşer. Adamın darbesi engellenmiş olur*). Allahım, ne yaptım ben?

ANTONIA: (*Şaşkın*) Manyak mısın? Beni öldürmek için evime geliyorsun!

ADAM: Bak, bak bana neler yaptırıyorsun?

ANTONIA: Ben mi?

ADAM: Bütün suç senin?

ANTONIA: Bence de benim!

ADAM: Yaptığın tek şey beni tahrik etmek. }

ANTONIA: Ben mi?

ADAM: Evet, sen. Seni öldürmek istedim, anlıyor musun? }

(Bacakları titrer)

ANTONIA: Şüphem yoktu zaten!

ADAM: Aşağılamalar... hakaretler... tahrikleeeer... bak, bak beni ne duruma getirdin! }

ANTONIA: Neyi tahrik ettim, neyi?.. Hesaplarımı bozacak ne dedim? Rahibinkine benzeyen bir atkın var dedim. Rahibin atkısı dediğim için mi boğazımı sıkmayı denedin? Eğer, bir piskoposun atkısı gibi deseydim, bana ne yapacaktın acaba? Bacaklarımı titretme! Kötüysen geber! (Bunları söylerken, çizmeleri ayağına geçirir, ama karışıklık olur ve sağ çizmeyi sola, solu da sağa geçirir) Kes artık, görmüyor musun, gözünün damarları şişiyor... Şimdi sakinleş... Banyoya git, kendini güzelce gevşet ve sonra evine dön.

ADAM: (Nefesini tutar) Kes artık!

ANTONIA: Eğer banyoya gitmek sana ağır geliyorsa burada gevşe. Biraz hava al, hepsi bu. (Seyirciyi gösterir) Onlar için üzgünüm. Seni tanımazlar... benim için telaşlanma... zaten annen gibi değil miyim? (Yorgunca yürüyerek teybin yakınına gelir) Sana slow bir parça çalayım... rahatlamana yardımcı olur. (Yürüme zorluğu çektiğinden telaşlanır)

ADAM: Yeter! Sen alçağın birisin! }

ANTONIA: Allahım, bana neler oluyor... değişik bir hastalığa yakalandım. Her yanım birbirine karıştı. (Çizmelerin ters olduğunu farkeder aceleyle değiştirir) Bak, kendi başıma ne işler açtım! (Seyirciye) Siz de bir şey söylemiyorsunuz! (Kocasına) Demek ben mikrobun biriyim ha! Bense gerçek boyutlarla anlata-

yım diyorum... Sana gerçeği söylememi ister misin? Beni gerçekten korkutan neydi biliyor musun? Gözlerin! Ne gözlerdi onlar öyle! Tıpkı doğum kontrolünü anlattıklarında papa'nın gözleri gibiydi...

ADAM: Evet, kestirebiliyorum... (Tükendiğini hissettim... Sanki beni ebediyen bırakıp gidiyormuşsun gibi... böyle terkedilmiş hissine kapıldım.. Antonia seni seviyorum. (Kucaklamak ister)

ANTONIA: Yoo ne yapıyorsun? Dışarı çıkmalıyım. Bırak beni...

ADAM: Yalvarırım soyun, öpüşelim...

ANTONIA: (Kocasının kollarından kurtulmayı dener) Bırak beni, randevum var.

ADAM: Hemen sevişelim... seni ben soyarım... (Kadının eteğini ve çizmelerini çıkartır. Bu arada Antonia'yı masaya yatırır. Telefon kadının altında kalmıştır)

ANTONIA: (Öpücüklerden nefesi kesilmiş halde bağırır) Telefon, telefon...

ADAM: Alo? (Telefonu açar. Kadına) Kimse yok. (Antonia'nın ayağa kalkmasına yardım eder) Beni sevdiğini göstermene ihtiyacım var.

ANTONIA: Ne gösterecekmişim? (Şimdi ikisi birbirine çok yakındır)

ADAM: Senin için hâlâ bir değer olduğumu göster.

ANTONIA: (Sıkıca sarılır) Anladım... bu bir öz sevgi sorunu... mükâfatlandırma... (Bu arada adam kadını öpüp, okşamakta ve zafer kazanmanın güveniyle pantolonunu indirmektedir) Evet, seni seviyorum... sen teksin... sen bir tanesin... en büyüksün... Aptal!

ADAM: (Neye uğradığını şaşırarak, Antonia'yı bırakır) Heey, çıldırdın mı? (Ciddi havaya girmek için yeniden kontrolünü toplar ve ceketini giyer ama altında donla kaldığının farkında değildir).

ANTONIA: Aferin! Ceketini giydin ama, şuraya bak! Pantolonun sıyrılmış... acınacak bir görünümdesin! Kendini ne sanıyorsun? Ricky Martin falan mı?

ADAM: (*Sinirle giyinirken*) Seni seviyorum. Ne yaptım ki? Sadece sevişmek istediğimi söyledim!

ANTONIA: (*Seyirciye*) Hiçbir şey istemedi! (*Kocasına*) Yıllardır bu dünyada olduğumu unutmuştum. Sarışın, esmer, yaşıyan, ölü ve şimdi... neden atomcu var... tehlikeli atomcu... day after... acele sevişmeli... küçük masada... telefonun kordonu omuzumun üzerinde dolanırken. (*Seyirciye*) Sonra açık aileden söz eder. (*Kocasına*) Seni anladım. Kendi yasalarının geçerli olduğu patronluk günlerine dönmeyi istiyorsun. Sen istediğin takdirde ancak beni ödünç verirsin. Ama beni devretmezsin. Elinden gelse, adının başharflerini sığırlar gibi kıcıma dağılayacaksın. Özel sektör! (*Çizme ye eteğini yeniden giyinir*)

ADAM: Abartma... Eskimiş feministler gibi konuşuyorsun... Ne yapıyorsun? Giyiniyor musun? Demek gerçekten istemiyorsun? Yani gerçekten bitti, her şey kapandı mı? (*Kesin karşılık beklercesine*) Antonia, neyin var, öğrenebilir miyim?

ANTONIA: (*Şaşkın bakar*) Bana neler oluyor acaba?

ADAM: Bence tamamen uçtun... şeye döndün... nasıl desem... Hah, tamamen yabancılaştın, bir başka dünyanın insanısın sanki... Seni ilk halin gibi istiyorum... (*Tatlılıkla*) Kendini bulmayı dene. O bana hakaret eden, küfürler eden, kendini pencereden atmaya çalışan... bana ateş eden, ama ıskalayan. O eski Antonia'yı istiyorum. Kendini bul...

ANTONIA: "Kendini bul, Antonia" Ümitsiz Antoniam olmaya dön. Antonia, kendini bul! Pazartesi ateş et, perşembe pencereden atla, cuma kendini as... cumar-

tesi pazar tatil günüdür. Kadınlığa dönmeliyim. Senin olan kendimi, Antonia'yı bul. Ne banalsin! Çikolata kâğıtlarının içinden çıkan budala öğütler gibi. "Antonina ego'nu bul." "Bugün dışarı çıkamam. Kendimi bulamadım. Kim aldı onu? Signora, benim buralardan geçtiğimi gördünüz mü? Evet, Ödip kompleksiyle bisikletinde oturuyordu..."

ADAM: Dinle, dinle! Ne ironu, ne dil, ne lugat! Sonra ben, profesör seni eğitiyor dediğimde kızıyorsun.

ANTONIA: (*Saate bakar*) Sevgilim yarım saati geçti, haydi, git artık... döndüğümde seni ararım. (*Adam kapıya yönelir*) Hayır, oradan değil, mutfak kapısından... Karşılıştan hoşlanmadığımı söylemişim.

ADAM: Yaa, demek beni servis kapısından defediyorsun... Kocalıktan market çıraklığına düştüm: Ya da kasabın çırağı...

ANTONIA: İyi o halde, alınıyorsan istediğin yerden çık, ama çabuk ol!

ADAM: Hayır!

ANTONIA: Ne demek hayır!

ADAM: Kılıcı bile kıpırdatmam. Tekrar düşündüm. Bekleyeceğim. Yüzünü görmek istiyorum!

ANTONIA: Delirdin mi? Bana söz vermiştin?

ADAM: Sana söz falan vermedim. Karımın aşığını tanımak benim en kutsal hakkım. Gözlerini görmek istiyorum. Beni küçümser tavırla yüzünü buruşturup, zıvanadan çıkartıcı rock pandomimleriyle gitar çalacak, bende o gitarı kafasında kıracağım!

ANTONIA: Son defa cidden yalvarıyorum... her şeyi mahvetme. Git buradan!

ADAM: Hayır!

ANTONIA: (*Çok ciddi, umutsuz ve öfke içinde*) Biliyordum, biliyordum... Beni bu açık aile iğrençliğine ikna

etmek için yapmadığın kalmadı.. ölmeyi göze aldım... ciddi olarak... akıl hastanesine gitmek... orada gebermek... gururumun kırılması... yalnızlığım... ve başka birini aramaya uyum sağladım. Buldum da... aşık oldum... o da bana aşık oldu. Ve şimdiyse, ilkel, bayağı, aşağılık sen, çalımınla beni aşağılamak ve bunu ona göstermek istiyorsun. O halde bunu bana söylemelisin, benim bir geleceğim olmayacak zaten... burada olmak zorundayım... seni gördüğümde küçük düşünüyorum. Beni yanlış anladın... seni düzeceğim.. kendimi de öldüreceğim... gazı, gazı açacağım. (*Mutfağa koşar*).

ADAM: (*Engeller*) Hayır, dur! Gazı harcama! Gidiyorum. Böylece yaşamında ebediyen bir sıkıntı olarak kalmamış olacağım.

ANTONIA: Kendini öldürecek misin?

ADAM: (*Tabancayı alır*) Sen ne zaman bu sahneyi tekrarlamaya kalksan, içi boş olurdu, oysa bu kez kurşunları ben doldurdum... (*Dener*) İşte, şarjör dolu.

ANTONIA: Kes şunu... hedefin doğru değil... tam kalbinden vurmak için altı kurşun harcama gerekebilir... (*Seyirciye*) O, beni öldürmeye çalışırken, öyle gülünç görünüyordum ki.. (*Kocasına*) Haydi, ver şunu buraya, aptallık yapma (*Silahu almayı dener*)

ADAM: Bırak beni. Kendimi öldüreceğim... (*Silahu şakağına dayar*)

ANTONIA: Silahu bana ver.

ADAM: Bırak beni!

ANTONIA: Gerçekten mi? Engellenmek istemiyor musun?

ADAM: Hayır!

ANTONIA: Yap haydi, öldür kendini. (*Adam şakağına dayar ama tetiği çekmez*) Çek tetiği! Yoo, gerçekten

öldür kendini ama, böyle herkesin içinde şaka yapılmaz ki... (*Seyirciyi gösterir*) Bilet parası ödediler... şimdi sen sakın ölmelisin... sakın ol.. yarın akşam aktörü başkası oynar... haydi çek tetiği... (*Şakayı keser*) Yetti artık! Ver o silahı bana.. Kes sesini! (*Silahu almayı dener, boğuşurlarken silah ateşlenir*) Aptal! Ateşledin!

ADAM: Eh, fena değil, ıska geçti...

ANTONIA: Pek öyle sayılmaz... ayağımı sıyırdı...

ADAM: Ahh, üzgünüm! (*Koltuk değneğini getirir*)

ANTONIA: (*Seyirciye*) Bu evin en iyi şeyi, bir koltuk değneğinin hiç eksik olmamasıdır! (*Kocasına*) Sen musibetin, beceriksizin tekisin! Karını karıştırmadan kendini öldürmeyi bile başaramıyorsun. (*Oturur ve yaralı ayağındaki çizmeyi çıkartmaya uğraşır*)

ADAM: Haklısın, ben bitik birisiyim...

ANTONIA: Dinle, bitik, ayağım kanadığına göre, banyoya git, bir şeyler bul getir...

ADAM: Tamam, tamam, hemen gidiyorum... bir şeyin yok, Antonia... sadece bir çizik... (*Banyoya gider ve Antonia'nın yün çoraplarıyla geri döner. Yanına yaklaşır ve ayağının çevresini sarar. Küvete su dolduğunu farkettilen bir ses gelir. Adam sarmaya uğraşırken, Antonia konuşur*)

ANTONIA: Elbette, basit bir sıyrık, çünkü ayak senin ayağın değil, benim ayağım... ya seninkisi olsaydı... altı ambulans, sekiz doktor.. annen... (*Ayağı sarılmıştır*) mutluyum... çok mutluyum... silahlı yaralanmalara karşı aerobik çorapları, Allah yardım etsin! İnşallah, enfeksiyon kapmam. Musluğu sen mi açtın?

ADAM: Evet, ben.

ANTONIA: Evinde yıkansan olmaz mı?

ADAM: (*Dramatik*) Evinde küvet yok, duş da çalışmı-

yor.

ANTONIA: (*Şaşkın*) Bu bir bilmece mi? (*Öfkeli*) Git artık yoksa bu koltuk değneğiyle seni ben öldüreceğim. (*Değnekleri adama doğru sallar*)

ADAM: Göreceksin sıkıcı olmayacağım. Senin üstün beyinli geldiğinde benim küvetten çıkmama yardım eder. (*Banyoya gidip, soyunmaya başlar*)

ANTONIA: Neden ben ve üstün beyinli seni küvetten çıkaracağız?

ADAM: (*Başını banyodan çıkarır. Yarı çıplaktır*) Çünkü tek başına beni oradan çıkaramazsın. Cesetler ağır olur! (*Tekrar banyoya döner*)

ANTONIA: (*Umutsuzluğu oynamaya başlar*) Ooooo... ne acı, ne acı! Kocam intihar ediyor... benim küvetimde... saçları ıslanmasın diye başında benim çiçekli bonayla... (*Ses tonu değişir*) Bana bak benim küçücük banyomda boğulmak niyetindeysen bunu gerçekleştirmek için sende olmayan insanüstü bir arzu, istek gerekir... burnunu kapatıp su içinde oturacaksın ve kendi kendine boğulacaksın öyle mi? Büyük bir kararlılık gerektirir bu... senin karakterinde birine göre değil bu...

ADAM: (*Elinde fön makinesiyle yüzünü gösterir*) Korkma düşünülecek pek bir şey yok... elimde kurutma makinesini 220 volta ayarlayıp küvete gireceğim. Beni bir silkelemesi yeterli: DARRRR! Büyük bir kıvılcım ve hoop: Elektrik çarpması.

ANTONIA: Anladım. Dün akşam TV'de korku filmi izledin galiba...

ADAM: Hayır. Düşünceleri yakalamak için filmlere ihtiyacım yok. Ne de fizik profesörlerine... bunları tek başıma düşünebilirim.

ANTONIA: Budalaca düşüncelerin var, senin!

ADAM: İyi, şimdi kusura bakmazsan, hazırlık yapmalıyım. (*Banyoya girer. Kapıyı kapatır*) Soyunmalıyım.

ANTONIA: (*Alaylı*) Çıplak olarak mı intihar edeceksin? (*Banyoya yaklaşır*)

ADAM: (*İçerden*) Elbette. Benim de bir tarzım var! Küvette ceket ve pantolonla mı gireyim yani?

ANTONIA: (*Kapıyı vurur*) Pekâlâ yanıldım. Seninle dalga geçerken biraz abarttım. Çık oradan, mantıklı ol! Konuşalım... uygar insanlar gibi! Çık dışarı. (*Anahtar deliğinden gözetler*)

ADAM: Çok geç, tatlım... orda durup gözetlemeye utanmıyor musun?

ANTONIA: (*Gözetlemeyi sürdürür*) Deli, çılgın.. Gerçekten kurutma makinesini fişe taktı! Dur!

ADAM: Tabii, böylece beni küçük düşürürken fazla acı duymazsın. (*Umutsuzca bağırır*) Ölmek istiyorum. Aooo! Su amma da soğuk... Bu evde termosifon çalışmaz mı hiç?

ANTONIA: Hayır, dur! Gerçek değildi. Her şeyi uydurdum... Profesör falan yoktu.

ADAM: (*Banyodan başını çıkarıp*) Eta-beta uydurma mıydı yani? Ya az önceki telefon konuşması? Hepsi konuşur gibi numara mıydı? (*Banyo havlusuna sarılı sahneye girer, elindeki fönü silah gibi tutmaktadır*)

ANTONIA: Biri yanlış numara çevirmiş, kapattı. Ben oynamış gibi numara yaptım...

ADAM: Bravo, amma artistmişsin... Yoo, hayır... Sen sadece bana zaman kaybettirmek istiyorsun. (*Antonia, fönü almak ister ama adam onu geri iter*) Orada dur... yanıma gelme... yoksa kendimi atarım! Profesör geldiğinde üzerime atlayıp beni engelleyeceksiniz tabii.

ANTONIA: (*Cidden telaşlanır*) Lütfen, kurutma makine-

siyle ölmeni istemiyorum. Şimdi 12'yi çevirip, Atom Merkezine "Aloo, karımın aşığı rock'çı profesörü verir misiniz diye sorduğunda verecekleri yanıtı gülesim geliyor. *(Telefonda)* Alo? Küçük hanım, bana İspira Euro Atom Merkezi'nin telefon numarasını verir misiniz? *(Adam telefonu kapatır)* Aramayalım mı?

ADAM: Her şeyi uydurdun, enayi yerine koydun beni...

ANTONIA: Allahım çok korktum... Lütfen söz ver bana bu evde intihar etmeyeceksin. Evet, her şeyi uydurdum, ama sana nasıl acı çekildiğini göstermek için. Sen de aptal biri gibi kandın. *(Taşkınlıkla)* Yeniden doğacaksın, kahramanım benim... yeniden doğacaksın. *(Gülmeye başlar)*

ADAM: Hayır, asıl kanan sensin.

ANTONIA: Neye kanan?

ADAM: İntihar numarasına...

ANTONIA: Numara mıydı?

ADAM: Şu elektrik sayacına bak. Aşağıda... hepsi kapalı... oyunun tadı için Buda papazının yaşamına konyakla son verdiği gibi risklere giremezdim! Şimdi elektriği açıyorum. *(Dediğini yapar)*

ANTONIA: Hepsini uydurdun mu?

ADAM: Evet, sana teşekkür etmeliyim... beni çok eğlendirdin... o şarkı nasıldı? *(Şarkıya başlar)* "Hattıma girdin"

ANTONIA: Seni soysuz piç! Bir kez daha beni kandırdın. Bunu sana ödeteceğim. *(Seyirciye)* Profesörün var olmadığına kendimi inandırmaya çalışıp, kederleniyordum. Serseri, utanmaz!

ADAM: Yeter artık, Eurelia! *(Gülerken şarkısını sürdürür)*

(Kapı çalar)

Kapıyı sen aç... Benim işim var. *(Antonia kapıyı aç-*

maya giderken adam şarkısını sürdürür)

PROFESÖR: Özür dilerim geciktim. *(Kucaklaşırlar)*

ADAM: Kim geldi?

PROFESÖR: Kocan mı? Yanılıyor muyum, yoksa benim şarkımı mı söylüyor?

ADAM: *(Şaşkın)* Siz kimsiniz?

ANTONIA: Sevgilim, kim olabilir? Fizik profesörü.

ADAM: O mu? Hayır! Eta-Beta varmış!..

(Adam elinde fön makinesiyle umutsuzca banyoya koşar. İçeri girer. Bir suya dalış sesi işitilir ve büyük bir alev demeti)

ANTONIA: Ohh, hayıuuur!

SON

“Açık Aile” oyununun yasaklanması nedeniyle, FRANCA RAME’NİN İTALYA TURİZM VE GÖSTERİ BAKANLIĞI’NA YAZDIĞI MEKTUBUN ÖZETİ:

28 Kasım 1983’de Turizm ve Gösteri Bakanlığı’nın Tiyatro Denetim Komisyonu, “Açık Aile Neredeyse Ardına Kadar Açık” adlı oyunun 18 yaşından küçükler tarafından izlenmesine bir yasak getirmiştir. Bunun üzerine 22 Aralık 1983’de Franca Rame, bakanlığa bir mektup göndererek, sansürü protesto ettiklerini oyunun 18 ya da 14 yaşındaki çocuklar ve gençler için olumsuz olduğu düşüncesine katılmadıklarını ifade eder. Franca Rame:

“Oyunda bir çift var. Bir kadın ve bir erkek. Yasal olarak evli bir çift. Sorunlarını tartışıyorlar. 80’li yıllarda çiftlerin yaşadıkları sorunları, pek çok çiftin ortak sorunlarını, sosyal bir sorunu yani... Olmayan nedir? Oyunun dili mi? Bu topraklarda hep geleneklere uygun “uyumlu” aileler yok ki...”

Mektup şöyle sürmektedir:

“Eğer hep aynı değer yargıları kullanılsa, hiçbir Shakespeare yapıtı, tıpkı Aristofane, Plauto, Terezo’nunkiler gibi sahnelenemezdi.

Neler diyoruz? Onlar birer “klasik!” Ama gerçek açık-saçık oyunlar...

İşte saygıya dayalı bir “klasiğin terörü” nasıl da öne çıkıyor...

Peki biz neyi sahneleyeceğiz?

Ben ve Dario Fo, henüz ölmediğimiz için mi bizi engellebiliyorsunuz?

Uzun sözün kısası, 33 yıldır sürdürdüğüm komedyenliğimi bu davranışlarınızdan ötürü sizlere bırakıyorum.”

Franca Rame

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu	5
Hepimizin Öyküsü Aynı	11
Tek Kişilik “DIALOG”	25
Lombardların Eski (ARKAİK) Çile Oyunu Çarmıhtaki Meryem Ana	35
Togni Ana	43
Nadia Pasini	53
Bir Ana	59
Açık Aile Neredeyse Ardına Kadar Açık	73
Franca Rame’nin Mektubu	110